

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 642

1) Til udenrigsministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (FP):

»Vil udenrigsministeren redegøre for regeringens holdning til Europa-Parlamentets talrige forsøg på at misbruge sin kompetence til i de for magtfordelingen helt uvedkommende sager at kræve mere magt til sig selv, herunder meddele, om regeringen på denne baggrund vil arbejde for, at Europa-Parlamentets magt begrænses ved regeringskonferencen i 1996?«

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Når jeg ønsker at stille dette spørgsmål til udenrigsministeren, er det, fordi der jo foregår den løbende forfatningskamp mellem EU's institutioner, som vi bl.a. har set udspillet i forbindelse med den godkendelse af Kommissionen, som skal finde sted i Europa-Parlamentet.

Det kan selvfølgelig være legitimt at tage en kamp om, hvor magten skal placeres i EU, men vi finder, det er helt urimeligt, at man tager sager, som er forfatningskampen uvedkommende, som gidsler i spillet for at få større magt til Europa-Parlamentet. Jeg frygter, at Europa-Parlamentet på den måde får tiltaget sig en indflydelse, som det egentlig ikke skal have efter de regler, der findes, altså får indirekte indflydelse.

Derfor er jeg meget interesseret i at høre, om udenrigsministeren vil give en redegørelse for, hvad regeringen kan gøre for at modvirke den tendens.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Lad mig som indledning understrege, at kompetencefordelingen mellem EU's institutioner er fastlagt i Traktaten om Den Europæiske Union og således kun kan ændres i overensstemmelse med de regler om traktatændring, der findes i traktatens artikel N. Der findes ikke andre metoder til ændring af kompetencefordelingen.

Regeringen finder samtidig, at gennemførelsen af EU-samarbejdet på grundlag af den kompetencefordeling, der er fastlagt i traktaten, kræver og forudsætter et tæt og konstruktivt samarbejde mellem institutionerne, herunder især Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Dette indebærer bl.a., at der helt naturligt må tages hensyn til Europa-Parlamentets syns-

punkter, som må indgå i forbindelse med Rådets og Kommissionens stillingtagen til de forslag, der skal behandles i samarbejdet.

Den danske regerings forhandlingsgrundlag på regeringskonferencen i 1996 fastlægges som bekendt i et samarbejde mellem regeringen og Folketingets partier i løbet af efteråret 1995.

I øvrigt kan jeg oplyse, at Parlamentet her til formiddag med et stort flertal har godkendt Kommissionen.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg vil gerne sige udenrigsministeren tak for redegørelsen, og ud over det vil jeg gerne spørge, om ikke udenrigsministeren finder, at der er risiko for en glidebane, hvor kompetencen mellem institutionerne ikke kun fastlægges, når der er forhandlinger om traktatgrundlaget, men reelt også bliver fastsat i praksis som følge af de magtkampe, der foregår.

På baggrund af den diskussion, der har været, lovede Jacques Santer i sin tale i går Parlamentet, at Kommissionen ville give Parlamentet større indflydelse og tage større hensyn til dets ændringsforslag. Bliver der ikke derved en risiko for, at Parlamentet i praksis får større indflydelse, end det er tillagt i traktatgrundlaget? Og er det ikke også noget, regeringen må tage med i sine overvejelser og må reagere imod?

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om man – når man nærlæser kommissionsformand Santers tale i går – på nogen måde kan udlede af den tale, at Kommissionen har pantsat noget af sin handlefrihed til Europa-Parlamentet.

Og hvis udenrigsministeren kan svare bekræftende på det spørgsmål, vil jeg spørge yderligere: Med hensyn til det, der er foregået under høringerne af de enkelte kommissærer og de efterfølgende diskussioner mellem parlamentarikerne og Kommissionen – har der her på nogen måde været tale om, at Europa-Parlamentet har misbrugt sin magt i forbindelse med den procedure?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg gerne sige, at så længe EF- og EU-samarbejdet har eksisteret, er der altid foregået en diskussion mellem institutionerne om magtfordelingen. Det er en diskussion, der er lige så gammel som institutionerne selv, og den vil fortsætte i mange år endnu.